

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Mgr. Ing. L. V.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, adresa pro doručování: odbor správních činností, náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2013, č. j. 30 A 52/2012 – 56,

t a k t o :

- I. Řízení **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 4. 2012, č. j. MV-114359-5/SC-2011, bylo potvrzeno usnesení Krajského úřadu Kraje Vysočina (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 15. 9. 2011, č. j. KUJI 72725/2011, a odvolání žalobce proti tomuto usnesení bylo zamítnuto. Usnesením správního orgánu prvního stupně nebylo vyhověno žádosti žalobce o určení neplatnosti doručení podle § 24 odst. 2 ve spojení s § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“); tato žádost se týkala doručování rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 30. 4. 2010, č. j. KUJI 30285/2010, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Městského úřadu Polná ze dne 1. 10. 2003, č. j. 320/601/03/3, o návrhu paní J. Š., bytem N. H. 1087, P., na zrušení údaje o místu trvalého pobytu žalobce na uvedené adrese, a řízení bylo zastaveno, neboť navrhovatelka v průběhu řízení, dne 29. 2. 2004, zemřela.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2012 se žalobce bránil žalobou doručenou soudu dne 29. 5. 2012, ve které navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 15. 9. 2011 a současně uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2012, č. j. 5 A 92/2012 – 18, byla věc postoupena Krajskému soudu v Brně. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2012, č. j. 30 A 52/2012 – 30, byl zamítnut návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.

[3] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 19. 12. 2013, č. j. 30 A 52/2012 – 56, žalobu odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění vyšel z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 23/2011 – 118, a ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 – 49, a konstatoval, že rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání podle § 24 odst. 2 ve spojení s § 41 správního řádu má charakter rozhodnutí podkladového (předběžného), a je proto vyloučeno ze samostatného soudního přezkumu; toto může být správním soudem přezkoumáno teprve v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí správního orgánu o odvolání. Přezkum napadeného rozhodnutí je proto vyloučen podle § 70 písm. b) ve spojení s § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2013 č. j. 30 A 52/2012 – 56, se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 28. 1. 2013, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení v plném rozsahu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o osvobození od soudních poplatků.

[5] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 25. 2. 2014, č. j. 4 As 18/2014 – 30, zamítl žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a vyzval jej, aby ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení usnesení zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost, který podle položky 19 Sazebníku poplatků (příloha zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o soudních poplatcích“) činí 5000 Kč; současně jej poučil, že nebude-li poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení zastaví. V odůvodnění dospěl k závěru, že v projednávané věci nejsou naplněny zákonné podmínky pro osvobození stěžovatele od soudních poplatků, neboť kasační stížnost zjevně nemůže být úspěšná. Vyšel z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že soudní přezkum žalobou napadeného rozhodnutí je vyloučen podle § 70 písm. b) s. ř. s.; toto rozhodnutí nelze podrobit samostatnému soudnímu přezkumu, nýbrž soudní přezkum je možný teprve v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí správního orgánu o odvolání, resp. úkonu stěžovatele, k jehož zmeškání došlo v důsledku překážky při doručování a o prominutí jehož zmeškání je žádáno.

[6] Stěžovatel podáním ze dne 18. 3. 2014 sdělil, že právní názor Nejvyššího správního soudu, vyjádřený v usnesení ze dne 25. 2. 2014, kterým byla zamítnuta jeho žádost o osvobození od soudních poplatků a jímž byl vyzván k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost, považuje za nesprávný a odůvodnění tohoto usnesení za nesrozumitelné; nesouhlasí se závěrem, že napadené rozhodnutí žalovaného nepodléhá (samostatnému) soudnímu přezkumu.

[7] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v projednávané věci byly naplněny podmínky pro zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku za kasační stížnost.

[8] Podle § 47 písm. c) s. ř. s. „soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon,“ přičemž poznámka pod čarou odkazuje například na zákon o soudních poplatcích. Toto ustanovení je na základě § 120 s. ř. s. třeba přiměřeně užít i pro řízení o kasační stížnosti.

pokračování

[9] Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona o soudních poplatcích „jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti.“ Podle § 9 odst. 1 téhož zákona „nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.“

[10] Vzhledem k tomu, že v projednávané věci nebyl poplatek za kasační stížnost zaplacen současně s jejím podáním a usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2013 byla zamítnuta žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků, byl stěžovatel tímž usnesením Nejvyššího správního soudu vyzván k jeho zaplacení ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení usnesení a současně poučen, že nebude-li poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, soud řízení o jeho kasační stížnosti zastaví. Usnesení bylo doručováno na adresu pro doručování, do níž bylo stěžovateli v předcházejícím řízení řádně doručováno a která byla stěžovatelem rovněž opakovaně uváděna jako adresa odesílatele na podáních vůči soudu. Z doručanky do vlastních rukou, vztahující se k doručování předmětného usnesení a k němu ve spise připojené, se podává, že toto bylo stěžovateli doručeno osobním převzetím zásilkou dne 11. 3. 2014.

[11] Lhůta k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost podle výzvy soudu proto počala běžet dne 12. 3. 2014 a marně uplynula v úterý dne 18. 3. 2014, a to v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož „lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.“ Soudní poplatek však stěžovatelem nebyl v určené lhůtě a ani později až do dne vydání tohoto usnesení zaplacen, přičemž z podání stěžovatele ze dne 18. 3. 2014 je zjevné, že stěžovatel soudní poplatek ani zaplatit nehodlá.

[12] Vzhledem k tomu, že poplatek za kasační stížnost nebyl žalobcem jako stěžovatelem v soudem stanovené lhůtě a ani později až do dne vydání tohoto usnesení zaplacen, přičemž stěžovatel byl poučen o následcích takového jednání, Nejvyšší správní soud řízení o jeho kasační stížnosti v souladu s § 47 písm. c) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. a ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích usnesením zastavil.

[13] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu